

POWIENIENIE (1) *sb n*

I sg powi(e)ni(e)ni(e)m.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.; poza tym XVII w.: powionienie s.v. powionąć.

Ruch powietrza spowodowany niezbyt silnym wiatrem, powiew; przen:

*Wyrażenie przyimkowe: »za powienieniem [czego]«: Arifoteles powiedział/ że część nie ná tem kogo cźcią/ ále ná tem kto cźci należy: Przeto też cźásem zá málucźkim wieści íákíey powienieniem ták fię odmieniáią [*Itaque nonniquam parva rumoris aura ita commutantur*]/ że ktorzi byli we cźci y w sławie/ hnet bywáią niesławni y nieucźciwi. *ModrzBaz* 57.*

Cf POWIONAĆ

MC